

Arrest

nr. 141 197 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 5 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BRACKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 januari 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 5 augustus 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten, en een boeddhistische Tibetaan te zijn, geboren in het dorp X, Palong/Hualong-district, Qinhai/Tso Ngom Po-provincie, in de Volksrepubliek China (VCR). U werd geboren met de naam Pema of Wema (dialect). U ging niet naar school. Vanaf uw 15de, toen u

monnik werd, heette u Jenpa. U bleef bijna 12 jaar in het klooster. In 1997 verliet u het klooster. Dit kwam doordat er op 15 april soldaten naar uw klooster kwamen met documenten. Hierop stond dat de Dalai Lama een slecht mens is en er werd gevraagd dat de monniken dit zouden ondertekenen. U stond op, en na u ook de anderen, jullie scheurden de papieren. De soldaten vertrokken. Drie-vier uur later kwamen ze terug met veel versterking. U vluchtte naar het woud en van daar te voet naar Lhasa. Van daar reisde u via Shar Kampo naar Nepal en naar India. Datzelfde jaar bleven de soldaten naar uw huis komen. Uw vader kon er niet meer tegen en pleegde zelfmoord.

In India ging u ongeveer een jaar naar de Sokar-school, dicht bij Dharamsala. U leerde er een beetje Engels en ook Tibetaans. Daarna begon u Chinese juwelen en andere prullaria te verkopen op straat in verschillende steden van India. U deed dit ongeveer 15 jaar. Ongeveer in 2008 huwde u met uw huidige echtgenote. Twee jaar voor uw vertrek uit India verloor u uw Registration Certificate. Met hulp van uw vrienden kon u nog aan standplaatsen geraken om verder uw zaken te kunnen doen.

Doordat de omstandigheden waarin u op straat dingen moest verkopen zo moeilijk waren (betalen aan de politie, en dan nog nemen ze soms uw goederen in beslag) en omdat u geen andere job kon vinden, en u denkt in India arm te zullen blijven, besloot u het land te verlaten.

U verliet India op 13 januari 2013 met het vliegtuig en vloog via een onbekend land. U bent België binnengekomen op 14 januari 2013 en hebt er de dezelfde dag asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten voor als staving van uw asielsdossier: uw green boek, attest van Dharamsala Reception Centre, attest van Reception Centre in Nepal, identiteitskaart van uw echtgenote, 3 foto's (uw broer die monnik is, en twee maal van uzelf in Lhasa).

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (green book, document Reception Centre Nepal, document reception Centre Dharamsala) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: JINPATHANTSANG Ginpa (alias Wema, de naam die u kreeg bij uw geboorte), geboren op 1/1/1970 en geboren te Long-Long, Palong/Hualong-district, Qinhai/Tso Ngom Po-provincie, in de Volksrepubliek China (VCR). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS p. 3-6, 9 over het dagelijkse leven en uw regio van afkomst) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1997 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precarie situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van het weigeren van het ondertekenen van documenten over de Dalai Lama in uw klooster in Tibet (de reden voor uw vlucht), uw scholing en jarenlange verblijf in India, uw protestacties in de VRC, een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast: In India ging u na uw aankomst in 1997 ongeveer een jaar naar de Sokar-school, dicht bij Dharamsala. U leerde er een beetje Engels en ook Tibetaans. Daarna begon u Chinese juwelen en andere prullaria te verkopen op straat in verschillende steden van India. U deed dit ongeveer 15 jaar tot uw vertrek uit India. Ongeveer in 2008 huwde u met uw huidige echtgenote.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een

administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC. Het feit dat u uw RC zou verloren hebben en gedurende twee jaar niet geprobeerd hebt om een nieuwe RC te verkrijgen is niet aannemelijk. Vooreerst toont u dat verlies op geen enkele wijze aan. U legt noch een attest van verlies neer, noch een kopie van de verloren RC, noch een kopie van een eventueel verkregen nieuwe RC. Zelfs al zou u uw RC verloren hebben, dan zou nu nog, gezien u die nodig had voor uw zaken, de CTA desnoods hulp hebben kunnen vragen om een nieuwe RC te krijgen. Immers blijkt uit informatie van het CGVS dat de laatste jaren in India inspanningen worden gedaan om Tibetanen in orde te stellen inzake hun documenten en dat men bij eventuele problemen ook bij de CTA (Tibetaanse overheid in ballingschap) terecht kan. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u niet zelf geprobeerd hebt om een nieuwe RC aan te vragen. Later spreekt over een tweede RC die door de smokkelaar is gemaakt. Er is geen reden waarom u niet zou proberen zelf aan uw RC te geraken, gezien dit via een smokkelaar veel geld kost. U beweert dat u verward wordt door de gelijkaardige namen van RC en IC, maar gezien u minstens 14 jaar lang een RC zou hebben gehad in India, en u wel degelijk bij de vraag of u een IC had, direct wist waarover het ging (u stelt dat de smokkelaar ze afnam) is het niet aannemelijk dat u deze twee documenten verwardt. U stelt ook pas dat u verward bent tussen deze documenten nadat u geconfronteerd wordt met inconsistenties in uw verklaringen (CGVS p. 8). Het is trouwens opvallend dat u tijdens uw interview bij DVZ ((Vragenlijst CGVS vraag 5) wel bij uw problemen spontaan stelt dat u elk jaar uw RC moest verlengen, maar niet vertelt dat u deze al twee jaar verloren had. U kan niet aannemelijk maken dat u uw RC verloren hebt.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u aan de politie (smeergeld moest betalen om zaken te kunnen blijven doen. Wanneer u gevraagd werd of u een andere job probeerde te vinden, vertelt u heel in het algemeen dat men u bij de CTA en in de Indiase fabrieken en organisaties niet nodig heeft om te werken. U stelt dat de Tibetanen zo arm zijn dat ze zelfs geen petroleum kunnen kopen om de doden te verbranden en vreest dezelfde problemen te hebben in de toekomst. Nogmaals gevraagd of u een ander job probeerde te vinden, stelt u dat u aan een school vroeg of ze een leraar nodig hadden, wat niet het geval was. Gezien u geen opleiding genoot in Tibet en in India slechts een jaar naar school ging, mag dit geen verwondering wekken. U stelt dat u voor een Indiase fabriek of organisatie niet voldoende Hindi spreekt (CGVS p. 10). U nam in India niet deel aan politieke activiteiten (CGVS p. 9). Wanneer u op het einde van het gehoor gevraagd wordt of u alle problemen verteld hebt die aanleiding gaven tot uw vertrek, haalt u ook een voorval aan waarbij u door Indiërs werd geslagen. U bent niet naar de politie geweest. Dat u dit voorval nergens bent gaan melden doet reeds afbreuk aan de beweerde zwaarwichtigheid van de gebeurtenissen. Dergelijk voorval, hoewel betreurenswaardig, is niet dermate systematisch en ingrijpend dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Nergens blijkt hieruit dat de ondergane discriminatie gelijkgeschakeld kan worden met een vrees voor vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie.

U haalde aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. U beweert dat u uw eerste IC verloren hebt, en een tweede liet maken door de

smokkelaar, maar niet weet of die echt of vals was, wat vreemd is. In elk geval hebt u het verlies van uw IC niet kunnen staven met een attest van verlies of een ander begin van bewijs. U legt ook geen kopie of origineel voor van een recente IC. Het is bovendien opvallend dat u bij DVZ verklaarde niet te weten met welk paspoort u reisde (Verklaring DVZ vraag 35) terwijl het dus met uw eigen IC was. U verklaart namelijk dat de smokkelaar ze afnam bij aankomst in België (CGVS p. 7).

Dat u trouwens zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten, zijnde uw 'green book', attest van Dharamsala Reception Centre, attest van Reception Centre in Nepal, identiteitskaart van uw echtgenote, 3 foto's (uw broer die monnik is, en twee maal van uzelf in Lhasa) merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze dienen slechts als bewijs inzake uw identiteit, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten: "3. Rapport BCHV maart 2014 " Biedt India reële bescherming aan Tibetanen?" 4. Rapport OSAR dd. 09.09.2013 " Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert aan "dat het CGVS een manifeste beoordelingsfout heeft begaan; Art. 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet werd geschonden, alsmede het beginsel van non-refoulement en art. 3 en 14 EVRM; De motiveringsplicht in art. 62 Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen werd bijkomend niet nageleefd, alsook de algemene zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidbeginsel en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; Gelet op de manifeste beoordelingsfouten werd art. 1a alinea 2 van de Conventie van

Genève en de art. 48 en 48/2 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen miskend en art. 48/4 van de Vreemdelingenwet”.

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.4. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). De Raad merkt op dat verzoeker de schending van artikel 14 EVRM aanvoert, doch geen toelichting geeft op welke wijze dit artikel geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is. Bovendien beklemt de Raad dat, met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, erop moet gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens geen recht op asiel. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij in India artikel 13 EVRM en de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof niet kan afdwingen, merkt de Raad op dat de Indische autoriteiten bezwaarlijk onder artikel 13 EVRM kunnen vallen nu het EVRM enkel diegenen betreft die onder de rechtsmacht van haar lidstaten ressorteren (artikel 1 EVRM).

2.5. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

2.8. Wat betreft verzoeksters algemene verwijzing naar *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de motiverings-, de redelijkheids- en de zorgvuldigheidsplicht concreet worden vermeld. Het komt niet toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te bepalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekster eventueel nog zou

kunnen bedoelen, derhalve wordt dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de motiverings-, de redelijkheids- en de zorgvuldigheidsplicht, niet ontvankelijk aangevoerd.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.9. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. Verzoeker stelt geboren te zijn in 1970 in Long-Long, Hualong/Palong, Qinhai, China (VRC) en in 1997 naar India vertrokken te zijn. Verzoeker verklaart dat hij vroeger een Chinese identiteitskaart had, maar *“Ik heb het niet meer. Ik heb het weggegooid in de vuilbak”* (gehoor p. 3). Verzoeker voegt een kopie van een attest van het Reception center te Kathmandu, een attest van het Office of the Reception Centre Dharamsala bij, waarin staat dat hij afkomstig is van Halung, Domey, Tibet, en zijn Green Book. Verzoeker legt zeer beperkte, doch aannemelijke verklaringen af over Tibet (gehoor p. 3-4). Indien verzoekers Chinese nationaliteit niet wordt aangetoond middels authentieke identiteitsdocumenten, dan krijgt hij gezien zijn verklaringen op dit punt het voordeel van de twijfel.

2.11. Verzoeker beweert vertrokken te zijn uit China naar aanleiding van de toenmalige heropvoedingscampagnes (vragenlijst 3.5, gehoor p. 4). Aldus beweert verzoeker dat hij Tibet heeft verlaten uit voorzorg voor een eventuele religieuze vervolging. Hij vertrok illegaal uit China en verbleef zestien jaar in Indië, zodat –in zoverre hieraan geloof moet worden gehecht- deze redenen samengenomen niet uitsluiten dat verzoeker bij een terugkeer mogelijks in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten kan komen te staan. Immers verzoeker licht niet toe hoe zijn echtgenote een Chinese identiteitskaart bezit dat is uitgereikt in 2012 terwijl zij in 2010, direct na haar aankomst in India, getrouwd zijn (gehoor p. 4-5).

2.12. Hoe dan ook verzoeker betwist geenszins dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen op het CGVS sedert 1997 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker in China vervolging kan vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel is.

2.13. Artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”.

2.14. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.15. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel, die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees

voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.16. Verzoekers verweer is dan ook in essentie gericht tegen India, zijn verblijfsstatus in India en terugkeermogelijkheden naar India. Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie noch zou een reële bescherming geboden worden aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet.

2.17. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

2.18. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en "*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*". Uit deze landeninformatie blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoeker er op dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*").

2.19. Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India precair en slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat een RC een beperkte geldigheidsduur heeft en op de vervaldatum moet verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn, zo blijkt uit de toegevoegde informatie, bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Verzoekende partij blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend.

2.20. Verzoeker stelt een RC te hebben gehad doch deze "*twee jaar voordien, nu ongeveer drie jaar leden*" verloren te zijn (gehoor p. 6). Verzoeker is niet naar de politie gegaan omdat "*zelfs als ik naar de politie ga, en zal vragen voor een nieuwe RC, zullen ze geen antwoord geven, ze zullen het negeren*". Verzoeker beweert bovendien dat hij 100 000 IR moet betalen voor een 'niet echte' RC (gehoor p. 7). Dit kan geenszins overtuigen. Immers ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. "*Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt*" (zie COI Focus). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoekers louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op (een verlenging van) een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt

toegekend, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Aangaande de bewering dat het RC-beleid slechts gebaseerd is op instructies van de zittende regering, toont verzoeker evenmin aan waarom er thans na meer dan 60 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. Aldus kan evenmin gesteld worden dat er geen rechtszekerheid is.

2.21. Er kan gezien de objectieve informatie aldus geenszins geloof worden gehecht aan verzoekers bewering geen 'echte' RC te kunnen bekomen, minstens kan vastgesteld worden dat verzoeker zelf ernstig in gebreke is gebleven de nodige inspanningen te leveren. Gezien verzoeker een RC had, kon verzoeker aldus over een duplicaat RC beschikken, temeer gezien de objectieve informatie en de geest van het Indische beleid voor Tibetaanse vluchtelingen en uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds 1997 zonder problemen in India verbleef. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen dat hij geen echte RC kon bekomen, doch dit wordt tegengesproken door de bij het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie. Bovendien is verzoeker zelf nalatig geweest zijn eigen rechtspositie in orde te brengen. Verzoeker verklaart niet waarom hij geen beroep op de CTA heeft gedaan, die hem volgens de objectieve informatie verder had kunnen helpen, temeer gezien het huidige beleid van de Indische autoriteiten waaruit blijkt dat in India de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en te meer verzoeker wel de nodige inspanningen leverde om naar Europa te komen.

2.22. Bovendien blijkt uit verzoekers bijzonder incoherente en verwarrende verklaringen dat hij zijn eerste IC ook is kwijt geraakt maar dat *"ik maakte geen tweede IC, deze werd gemaakt door de smokkelaar. En de tweede RC is ook door de smokkelaar gemaakt"* (gehoor p. 8) en *"ik vertelde de smokkelaar alle info die op mijn RC stond", "de tweede RC ik weet niet hoe hij het maakte, ik zei hem de informatie, hij maakte de tweede RC n hij maakte de IC" en "ik gaf hem mijn foto en naam"* (gehoor p. 8, p. 11). Gezien het uit de objectieve informatie blijkende gemak waarmee een RC en IC gemaakt kunnen worden, kan hieruit enkel afgeleid worden dat verzoeker met zijn eigen 'echte' IC heeft gereisd, wat meteen impliceert dat er ook een 'echte' RC op verzoekers naam was aangevraagd. Verzoeker is aldus geenszins geloofwaardig waar hij stelt niet over een RC te (kunnen) beschikken. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.23. Tevens wordt uitdrukkelijk gesteld dat *"Tenslotte bevestigen alle bronnen ook dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)".* Aldus kan op basis van de algemene informatie blijken dat de Tibetanen in India in de praktijk een legaal en continu verblijfsrecht genieten, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker kon ongestoord zestien jaar lang in India verblijven en werken. Verzoeker brengt geen concrete en objectieve informatie aan die vermag hogerstaande conclusies te weerleggen, noch verklaart hij zwaarwichtige persoonsgerichte discriminaties of vervolgingen (gehoor p. 8-9). Verder kan uit het betalen van smeergeld om zijn goederen te kunnen verkopen of inbeslagname van goederen geen asielrechtelijke noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel Tibetanen met corruptie geconfronteerd worden nu corruptie en afzetterij alle geledingen van de Indische maatschappij treffen. Verzoeker verklaart moeite te hebben met de taal en een betere financiële toekomst te willen, doch dit zijn geen asielrechtelijke redenen. Evenmin kan blijken dat hij niet aan een andere job kan geraken omwille van ongeoorloofde discriminatie, temeer verzoeker volgens zijn verklaringen ongeschoold is en moeite heeft met de taal (gehoor p. 10). Dat verzoeker vier jaar geleden een keer geslagen is, is betreurenswaardig, doch kan evenmin als een zwaarwichtige vervolging worden beschouwd (gehoor p. 13). Verzoeker heeft India niet verlaten omwille van een asielrechtelijke vervolging. Verzoekers argumenten zijn dus van

louter persoonlijke nalatigheid terwijl de Tibetaanse gemeenschap in India op de steun van de CTA kan rekenen.

2.24. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Waar verzoeker nog wijst op de zin "Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto", is deze zin foutief in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", vermeldt dat *"Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocamissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]"* en *"Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en "gevraagd zijn om over te steken" [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen."* Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden.

2.25. De door verzoeker aangebrachte informatie en beweringen vermogen niet deze vaststelling te wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.26. Verzoeker beperkt zich in dit verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het maken van bonte beweringen, maar laat na dit enigszins te concretiseren en geobjectiveerde elementen aan te voeren. Verzoeker weerlegt dan ook op dit punt geenszins de conclusies van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Verzoeker is manifest niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat hij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.27. Ten slotte kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India" blijken dat *"Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfland een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel"*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen.

2.28. Zoals reeds hoger werd vastgesteld, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij geen 'echte' RC zou hebben. Bovendien kan gezien verzoekers eigen verklaringen ter zake, evenmin overtuigen dat verzoeker niet over een 'echte' IC zou beschikken. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elkeodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Dat verzoeker nog op de DVZ verklaarde dat hij reisde met een onbekend reispaspoort (verklaring 35), hij ter gehoor stelde dat *"hij gaf me geen IC in mijn hand"* en *"niemand vroeg om het te tonen"* (gehoor p. 11, p. 12) en ook wat zijn reisweg betreft hij tegenstrijdige verklaringen aflegt (gehoor p. 12), kan enkel bijtrede dat verzoeker ongeloofwaardige en verbergende verklaringen aflegt. Per hypothese ziet de Raad evenmin in waarom verzoeker wel een illegale reis zou opzetten, daarbij valse documenten zou aankopen en uiteindelijk 1.000.000 IR betaalde, maar geen enkele inspanning zou doen om goedkoop legale documenten te verkrijgen, wat in beginsel voor elke in India verblijvende Tibetaan beschikbaar is. Verzoeker is dan ook op dit punt ongeloofwaardig en zijn onwetende en tegenstrijdige verklaringen ondergraven verder de waarachtigheid van zijn beweringen. In zoverre verzoeker dan ook volhoudt dat hij al zijn documenten aan de reisagent heeft moeten afgeven, kan met de hulp van de Central Tibetan Administration, een (duplicaat) IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Verzoeker heeft geen pogingen ondernomen om een duplicaat of nieuwe IC aan te vragen (gehoor p. 12). Verzoeker faalt aldus zelf in zijn medewerkingsplicht. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen om aan te nemen dat verzoeker wel degelijk over een echte RC en IC (kan) beschik(t)(en). Verzoeker beperkt zich dan ook tot het volharden in zijn verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing het formuleren van loutere beweringen en persoonlijke vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India.

2.29. Bovendien blijkt uit de COI dat *"alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland India terug binnen te komen met diezelfde IC. (...) Problemen bij het aanvragen van terugkeervisa in de Indiase ambassades werden niet genoemd"*.

2.30. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."*

2.31. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.32. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar India een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.33. De overige argumenten en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.34. Verzoekende partij vroeg de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de grondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.35. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK